

Zuzana Mihalová

Pod maskou minulosti

Zuzana Mihalová

Pod maskou minulosti

Zuzana Mihalová
Pod maskou minulosti
2022

ISBN: 978-80-570-4018-7

„Pravda je taká, že každý ti raz ublíži.
Musíš jednoducho nájsť ľudí, pre ktorých sa oplatí trpieť...“
(Bob Marley)

Aurora

Svižnými krokmi vybehla po schodoch. Bola už noc. Hviezdy boli dominantou. Neodradila ju tma v behu. Schody poznala naspamäť. Považovala ich za vlastné kroky, rozhodnutia, myšlienky. Neboli to len schody. *Škoda, že sa nedá takto skákať aj v živote.*

Kľúčikom si odomkla dvere. Zatiahla za páku obrovského skleníka. Šírila sa z neho príjemná jarná vôňa kvetov. Miešala sa s vôňou letného dažďa. Malým šťuknutím sa rozsvietili drobné svetlá padajúce na dlhé rady stolov s ružami. Zavrela za sebou mohutné dvere. Oprela sa o ne. Slobodne zhlboka dýchala. *Konečne som slobodná!* Zoskočila zo schodov.

Pomalými krokmi prechádzala až do zadnej časti skleníka. Do tej najmenejšej časti skleníka. Ukazovákوم prechádzala po ružiach. Po ich trňoch. Občas sa jej jeden nešikovne zadrel pod kožu. Z prstu padli na ružu kvapky krvi. So slzami v očiach ich pretrela. Zmyla ich. *Zmývam svoje spomienky, zabmlenú bolesť.*

Podišla k poslednému stolu. Stál na vyvýšenom mieste. Vyšla po elegantných schodoch a na poslednom zažala svetlo, ktoré dopadalo na veľkú rakvu. Rakvu plnú pichľavých ruží.

Vyzula si topánky, vyzliekla si krátke biele tričko. Zostala len v šedých obťahnutých šortkách. Pokojnými krokmi vošla do rakvy plnej ruží. Rakva bola rovnako zahalená rúškom tajomstva. Tajomstva, ktoré v sebe skrývala Aurora Rogersenová. Zaklapla za sebou rakvu. Počula iba silné buchnutie. Na viac sa nesústredila. Ani nemohla. Pre pichľavú bolesť. V srdci, duši, mysli...

Charlie

Zišli by sa mi jeho peniaze! Schmatla kľúče od starého autíčka, nákupný zoznam a tašku. Zbehla dolu schodmi v šiltovke, roztahaných rifliach a špiňavom tričku.

Nemala čas sa prezliecť sa. Od rána sa nezastavila. Behala medzi kuchyňou a mamou. A zrovna, keď sa chystala prezliecť, takmer jej vybuchla emailová adresa. Zabdla poslať tabuľkový rozpočet. *Pošlem ho z auta!*

Odomkla hrdzavú garáž. Vhupla do auta.

„Tak a teraz potrebujem, aby si ma nesklamalo,“ prihovorila sa autíčku. So zatajeným dychom vložila kľúče do zapalovania. Raz, dva, tri...Raz, dva, tri...Ticho. Žiadne hučanie motora. Nechtylo sa.

Vystúpila z auta a celou silou kopla do pneumatiky. „Doriti! Ty stará kraksňa!“ Mávla na prvý taxík, ktorý zbadala.

„Nákupné centrum, prosím!“ vyhlásila.

Šmátrala v kabelke po telefóne. Musela si zapnúť zvonenie, ak by ju náhodou Arthur potreboval. Často si pri mame vypínala zvonenie. Nechcela, aby jej krehký spánok narušil jeden telefón. Nechcela sklamať svojho šéfa. Za celý čas, čo uňho pracovala, stála vždy pri ňom, v krásnych šatách s dokonalými vlasmi. *Bez peňazí... Myslí si, že som bohatá, no nie som...*

Jedným šikovným tlačidlom zapla zvuk, skontrolovala všetky maily... Pracovné boli v poriadku a všetky vybavené. Trocha ju potrápili tie súkromné... Nič. Nevolať jej, nepísať jej. A pritom jej bol toho toľko dlžný. Za ten čas, ktorý mu obetovala, za to všetko, prečo sa vzdala aj nevzdala, mu nestála za to, aby prišiel. *Zrejme nie.*

Vtrhla do obchodu. Mala pol hodinu, kým sa mama prebudí. Zobrala prvý košík ktorý uvidela, hoci sa musela predbehnúť. Čo najrýchlejšie doň nahádzala potrebné suroviny. Pozrela na hodinky. Pätnásť minút. *To stíhaš!*

Automaticky vyložila na pult obsah košíka, pobalila ho do dvoch igelitových tašiek. Z vrečka riflovej bundy vytiahla kreditku. Nervózne si hrýzla do pery, Robila to vždy, keď bola nervózna. Modlila sa za dostatočný obnos peňazí na karte.

„Je mi ľúto, slečna...“

„Skúste to ešte raz. Prosím!“

Trápnejšie sa ešte asi nikdy necítila. Za ňou bola päťica ľudí, ktorí sa ponáhľali. Prezerali si ju. Dúfala, že ju ani jeden z nich nespoznal. Bolo by to zahanbujúce pre celú firmu.

„Bez zmeny. Zamietnuté! Budem vás musieť požiadať, vyložte ten nákup tam!“ ukázala prstom na pult pri ochrankárovi. Charlie začala po jednom vykladať jednotlivé potraviny. *Za čo teraz navarím? Čo budeme jesť? A začo zaplatím taxík?*

Taxikárovi sa ospravedlnila, vysvetlila mu, že nemá peniaze na to, aby mu zaplatila.

„Sliepka!“ vynadal jej. Mlčky zostala stáť na mieste. Ťažko sa jej pozeralo na odchádzajúci taxík. Pomaly sa pohla ďalej.

Odrazu necítila povinnosť vrátiť sa domov. Povinnosť postarať sa o chorú matku. Prepadla ju ľútosť. *Päť rokov sa starám o chorú matku. Matku, ktorá každým dňom môže umrieť. Nevzdala som sa. Všetky svoje ťažko zarobené peniaze*

som do nej vrazila. Do liečby. Len aby žila. Žije, no aj tak čoskoro umrie. Umrie za moje peniaze. A čo z toho? Som chudobná, nemám nič. Ani pencu!

Usadila sa na lavičku. Svoj život si takto nepredstavovala. Chcela ho mať lepší. Videla sa na vysokých pozíciách, nie pri chorej mame. Chcela si zaistiť lepšiu budúcnosť. Len pre seba. Bohatú, milovanú, nádhernú budúcnosť... *Budem na sebe pracovať tak tvrdo, že nech sa mi čokoľvek dostane do cesty, nevzdám sa svojej budúcnosti a prekážku obídem alebo odstránim. Neštítim sa ničoho...*

Arthur

Počul ten známy náraz. Zvuk, ktorý poznal naspamäť. Taký nenávidený a taký bežný. No pre neho nebol bežný. Skrývalo sa za ním oveľa viac ako to, čo počul každú noc.

Rozbitie skla, výkrik, ale hlavne bolesť...

Nespal ani v túto neskorú nočnú hodinu. Ako by aj mohol? Myšlienky, ktoré boli dotieravé a vždy čulé, pripravené zasiahnuť, mu nedovolili spať. Rovnako ani srdce nie. Ale už od detstva trpel zlým a ľahkým spánkom. Čiastočne mohol za to stres a čiastočne zlý spánkový režim, ktorý sa podpísal na nespavosti.

Vždy dúfal v jediné – že si to aspoň dnes neodniesla mama. Oveľa radšej by na jej mieste videl seba. Podstúpil by to všetko znovu len a len pre ňu. Hoci aj stokrát za deň. Veľmi ľúbil svoju mamu a veril, že aj ona jeho. Mohol odísť do zahraničia za štúdiom, ale nechcel. Vedel, že tu nemôže nechať mamu samú. Z tej predstavy ho striaslo. Ak by odišiel, znamenalo by to, že by videl mamu možno naposledy.

„Arthur, spíš?“ šepala cez vzlyky pani Adamsová. Bolo to chudunké žieňa drobnej postavy. Sivé tepláky na nej len tak viseli a v bielom roláku so zakrivenými rukávmi sa takmer utopila. Vlasy mokré a spotené mala prilepené na čele a v očiach neuveriteľnú bolesť.

Vedela, že jej syn nespal, no aj tak sa ho to vždy spýtala. A on vedel, o čo ho ide mama prosiť. Veľmi ju trápilo, že nevedela pomôcť svojmu jedinému synovi a že sa musí dobrovoľne a nasilu pozerať na jej utrpenie. Vyčítala si, že tu Arthur ostáva iba kvôli nej a že keby jej hádam nebolo, on by odišiel a mohol začať žiť život, aký si zaslúži. Namiesto toho tu zostal s ňou, čo bolo pre ňu neprijateľné.

Prehodil sa na druhý bok, aby videl mame do tváre. V mesačnom svetle zbadal to, čoho sa tak veľmi bál. Tvár pani Adamsovej hrala hádam všetkými farbami.

„Dieťa moje, je mi to tak veľmi ľúto, ale nemohla som, je čas...“ Ťažko sa jej hovorilo cez slzy, ale nemusela nič povedať. Vedel, čo tým myslí – sklo. Lepšie povedané, rituál so sklom...

Silno ju objal, bez slova sa postavil, obliekol si biele tričko a zobral metlu. Podišiel do predsieni a obišiel krv na zemi. Hádam neexistoval človek, ktorý by dennodenne videl toľko krvi ako on. Lekárov nerátal.

Začal upratovať. Rýchlo a hlavne potichu. Predstava, že by sa otec zobudil, mu vohnala slzy do očí. Snažil sa ich potlačiť, ale márne. Nechcel, aby ho mama videla plakať, avšak ako každá milujúca mama si všimla, že jej syn je nešťastný. *A opäť raz za to môžem ja. Nepomohla som mu. Som mu na príťaž. Mala som odísť. No nenašla som v sebe na to potrebnú silu. A teraz je už neskoro...*

Podišla k nemu a objala ho. Pochopila už dávno, že dokým bude nažive, jej syn bude s ňou stále. Veľmi si ho za to vážila. Bola si istá, že mnoho detí by pri podobnom scenári už dávno ušlo, preto každý jeden deň ďakovala za Arthura. A aj za to, že sa nepodal na svojho otca.

Pustila ho a rýchlo spratali kúsok skla z drahej whisky v otcovom salóne, ktorý bol za predsieňou.

„Dobrá noc, mama,“ povedal potichu a pobral sa do svojej izby dúfajúc, že teraz už zaspí.

„Arthur, počkaj!“

Zahľadela sa mu do očí. Boli úplne rovnaké, ako mala ona. Znovu ho objala a povedala slová, ktoré neboli pre ňu typické: „Veľmi ťa ľúbim, dieťa moje, viem, že niekedy žiadam od teba veci, ktoré nechcú iné mamy od osemnásťročných chlapcov. Nemáš ľahký život, ale ja sa o to postarám. Sľubujem ti, že budeš šťastný.“ Rozplakala sa. Arthur chcel niečo povedať, ale Joanna Adamsová ho nechcela pustiť k slovu.

„Arthur, veľmi ťa ľúbim, prosím, nikdy, za žiadnych okolností na to nezbudni.“ Pohládila ho po tvári a odišla do svojej spálne.

Aurora

Cinknutie výtahu o ôsmej hodine ráno na samom vrchu prestížnej sklenej budovy firmy Aurora's Home vždy znamenalo príchod Aurory Rogersenovej. Krásnej, mladej, úspešnej a tak trochu protivnej ženy a majiteľky firmy Aurora's Home.

Viac jej však prezrádzali jej topánky na tenkých opätkoch, ktoré sa ozývali po celej miestnosti, ak spravila čo i len jeden svižný krok.

Rita, Aurorina mladučká asistentka, ktorá bola jej pravým opakom a „dievčaťom pre všetko“, sa okamžite rozbehla z kancelárie k výtahu so zápisníkom v ruke. Za ten čas sa naučila, že Aurora povie, čo chce, iba raz a druhýkrát to nebude opakovať. Preto si každú jednu vyslovenú aj nevyslovenú vetu, ktorá jej bola adresovaná, myšlienku, ktorú ani nevyslovila, ale ju videla v očiach, zapisovala. Párkrát sa jej stalo, že na niečo zabudla a cirkus, ktorý potom nasledoval, už nechcela viac zažiť.

„Zavolaj Mathewsonovi, že porada sa presúva na zajtra. Caitlyn pošli mail, že šaty sú síce krásne, ale fádne, chýba im originalita a niečo, čo by človeka upútalo na prvý pohľad. Potrebujem, aby si mi zohnala pôdorysy tej dražby, ktorá bude o mesiac a na ktorú si máš, mimochodom, zohnať niečo normálne na seba, prines mi tú tabuľu s reklamami k tej novej pobočke, spisy k stretnutiu, ktoré pošleš aj ostatným. A uvar mi zelený čaj,“ dodala nakoniec a hodila na ňu svoj kabát aj s kabelkou.

„Zel... zelený čaj, bohužiaľ, včera došiel,“ povedala Rita na jeden nádych a pozrela sa na Auroru, ktorá sa zastavila.

„No to nie je môj problém a pokiaľ viem, obchody sú stále otvorené.“

„Uhm, áno, áno, vybavím to a skočím do toho obchodu.“

„Najprv však zavolaš Mathewsonovi! Dúfam, že mi sem o pol hodinu nepríde.“

„Zavolať Mathewsonovi,“ zopakovala Rita a do diára si k jeho menu dala jednotku.

Aurora kývla hlavou a s našpúlenými perami si premerala Ritino oblečenie od hlavy po päty. Mala oblečenú károvanú sukňu zeleno-modrej farby, hrubý žltý sveter a pod ním mala bielu flanelovú košeľu. Celé to doplnila sandálmi s čiernymi pančuškami. Aurora, ktorá sa nahodila do čierneho saténového kostýmu, len prevrátila očami a pokračovala do svojej kancelárie, ktorá bola priestranná, vzdušná a biela.

Milovala, keď ju vedeli vystihnúť jej vlastné veci, ktoré jej špeciálnu osobnosť len podčiarkli. S istotou mohla povedať, že jej firma ju vystihovala dokonale. Aurora´s Home bola od založenia produktívnou firmou a behom roka sa v nej otočilo nespočetne veľké množstvo peňazí. Okrem iného to bol elegantný, taktný, tajomný a špecifický biznis rovnako ako Aurora a navyše z firmy bol dokonalý výhľad na celú ulicu a legendárne koleso London Eye. Páčilo sa jej a lákalo ju, avšak bála sa výšok a doteraz nenašla odhodlanie, aby sa na ňom previezla. Vždy, keď sa naň pozrela, sľúbila si, že jedného dňa sa na ňom odvezie, no ten deň, keď to urobí, musí byť v niečom špeciálny.

Jediné, čo bolo v jej kancelárii inej farby, boli krásne krvavočervené ruže, ktoré si každé ráno nechala doviešť kuriérom. Nebolo dňa, kedy by ich tam nemala. Boli jej súčasťou, ktorú nikto nechápal, no jej sa to tak páčilo. Nemala potrebu to nikomu vysvetľovať a ani nechcela. Bola to jej osobná vec, ktorá nepatrila do práce a ani do tej stránky života, ktorá je publikovaná.

„A dones mi dennú tlač!“ zakričala spoza stola, ktorý bol sklenený, s bielymi stenami v tvare prerezaného O.

Každé ráno mala svoj rituál, ktorý zahŕňal to najdôležitejšie. V prvom rade nadiktovala Rite všetko, čo potrebovala a čo bolo viac-menej dôležité. Občas sa stalo, že jej zadala aj nezmyselné úlohy, ako „*zisti mi obvod celej firmy*“. Pozrela si maily, prečítala dennú tlač a popritom všetkom pila zelený čaj a dopĺňala si vitamíny v podobe tabletiiek.

„Prepáčte, že ruším, pán Mathewson ma poprosil, aby som vám dala toto prečítať, keďže mu neodpisujete.“

„Čo to je?“ Neistým pohybom to vzala do ruky, akoby papiere mali nevyliciteľnú infekčnú chorobu, no predsa v nich začala listovať, pričom natočila hlavu do pravej strany. Rita už vedela odhaliť jej pocity podľa toho, na ktorú stranu hlavu naklonila a pravá nebola práve tá šťastná. Znamenalo to, že sa jej vec, ktorú jej ponúkla, nepáči. Ak to bola ľavá strana, premýšľala o tom. Keď nechala hlavu rovno, bolo to asi najlepšie gesto, ktoré u nej videla zriedkakedy, a znamenalo, že daná vec sa jej *možno* páči. A ak si podoprela bradu, znamenalo to absolútny nezájum z jej strany.

„Nie, povedz mu, že to nechcem. Je to zbytočné vrážanie peňazí do niečoho, čo nemá budúcnosť.“

Podala jej papiere naspäť, ale Rita ešte nemienila odísť. Zo všetkého najviac neznášala, keď ju otravovala ráno. Aurora sa na ňu nechápavo pozrela.

„Ale pán Mathewson povedal, že...“

„Pán Mathewson povedal. Ak si chce daný nápad obhájiť sám, nech sa mu páči, nech príde, ja ho vypočujem. Ale hneď mu môžeš povedať, že to nepodporím, pretože nemá zmysel sa vôbec len unúvať a premýšľať nad tým. Z toho vyplýva, že nemá žiadny zmysel, aby sem prišiel obhajovať svoj nápad.“

Mathewson bol Aurorinou pravou rukou, bez ktorej by možno ani nebola tam, kde je. Totiž celú jej firmu riadil on aj s jeho poradcami, ktorých si starostlivo vybrala Aurora, ktorá mala vždy posledné slovo pri rozhodovaní, čo jej vyhovovalo. Bola to jediná podmienka, na ktorej trvala.

„A ešte tu je jedna vec,“ povedala opatrne Rita a popravila si okuliare. Aurora si podložila ruky pod bradu a s unudeným výrazom sa pozrela na Ritu.

„Chce od vás počuť, či tam pôjdete alebo nie. Ak je to možné, tak hneď.“

„No a to mám odkiaľ vedieť?“

Ritu zaskočila Aurorina otázka. Niekedy mala pocit, akoby jej Aurora dávala tie nezmyselné úlohy a otázky naschvál. Aurora si všimla Ritino zhrozenie, a preto dodala:

„Preboha, Rita, to bola rečnícka otázka. A kedy to je?“

„Túto sobotu. Pán Mathewson hovorí, že stačí, aby ste sa tam ukázali na malú chvíľu.“ Vedel ako Aurora nemá rada podobné akcie.

„Dobre, tak si zožeň na sobotu niečo normálne, slušné a nie niečo, čo nosila ešte tvoja stará matka, a môžeš mu povedať, že pôjdeme. A ešte nezabudni obsadiť stôl vzadu.“

Rita si všetko dôkladne zaznamenala a pozrela sa na Auroru, či to je všetko, čo chcela k tomu povedať.

„A teraz ma nechaj osamote a dones mi pôdorysy tej aukcie.“

Teraz si už bola istá, že to nebol pocit, ale robila to naschvál. Nechápala, na čo jej budú pôdorysy celého areálu.

Vybehla rýchlo z kancelárie a Aurora len znova prekrútila očami. Nechápala, ako mohla prijať dievča ako Rita, ale s jej prácou bola spokojná, čo sa o výzore nedalo povedať. Zaumienila si, že ju musí zobrať do jedného z obchodov a kúpiť jej normálne oblečenie, ktoré bude nosiť aspoň na reprezentatívne akcie, na ktorých sa bude musieť zúčastniť spolu s ňou. Jednou z nich bude aj táto aukcia s koňmi, kde budú miliardári a rekreační jazdci kupovať kone, aby ich mohli umiestniť do mohutnej stajne na konci ich ešte mohutnejšej záhrady. Presne toto si myslela a všetkých ich za to nenávidela. Nevidela žiadny potenciál a hlbšiu myšlienku v podobných akciách, na ktoré chodila iba z povinnosti a pre dobro svojej firmy. Práve túto aukciu chcel Mathewson podporiť a dokonca

chcel adoptovať, ba aj kúpiť pár koňov. Aurore sa jeho nápad vôbec nepáčil, pretože jej bolo ľúto tých zvierat, ktoré boli celý deň zavreté v stajniach. Von išli iba vtedy, keď ich majetní majitelia sa potrebovali predviesť.

Arthur

Nebolo preňho nič lepšie ako poriadny ranný tréning, ktorý zahrňoval plávanie, behanie a striedanie kardio tréningov s boxom. Bolo mu jedno či prší, sneží alebo svieti slnko. Pri cvičení si vždy prečistil hlavu, odpočinul si a bol to preňho skvelý štart do nového dňa. Cvičil každý jeden deň ešte predtým, ako odišiel do firmy. To isté aj cez víkendy. Všetko mal po ruke vo svojom byte v londýnskom centre.

Následne vždy vliezol do studenej sprchy. Veril, že neexistuje nič lepšie ako otužovanie. Otužoval sa už dvanásť rokov a rozhodne s tým nemienil prestať. Bavilo ho to.

Pozrel sa na hodinky, ktoré mu ukazovali dostatok času na prípravu. Všetko mal dopodrobna naplánované, pretože mal rád presnosť a pravidlá, ktoré boli súčasťou aj jeho práce. Ešte lepšie sa cítil, keď ráno stihol všetko, čo chcel. Zabehal si, osprchoval, oholil sa a navliekol sa do jedného zo svojich drahých oblekov, ktoré si nechával šiť v USA. Cítil sa v nich pohodlne a boli už nadobudnutým zvykom v jeho živote, ale oveľa lepšie sa cítil v športových nohaviciach, teniskách a mikinách.

Vliezol do sprchy, ktorá bola celá čierna a pokrytá mramorom. V skutočnosti trávil v kúpeľni najviac času, a preto chcel, aby to vyzeralo veľkolepo a drahó. Potrpel si na podobné veci. Páčilo sa mu, ak mal vo veciach poriadok a veci okolo neho boli veľkolepé a luxusné.

Oholil sa a zo skrinky za zrkadlom vytiahol tri druhy krémov na tvár a naniesol si ich na seba. Rád sa o seba staral, ale nepreháňal to až tak, ako si mnohí mysleli. Usmial sa pri tom, pretože si spomenul na Charlie, svoju krásnu asistentku, ktorá bola jeho pravou rukou. Často sa mu posmievala, že sa správa ako typická ženská, ktorá rada všetko zveľičuje.

Už od samého začiatku, keď ešte len začal budovať svoju firmu, pocítil k Charlie sympatie. Dôveroval jej a rád jej so všetkým pomohol. No Charlie sa na to pozerala trochu inak...

Každé ráno doniesol Charlie šálku kávy a nadiktoval jej veci, ktoré má pre neho spraviť. Poslal mail všetkým svojim zamestnancom, pretože si každého jedného vážil a bol skutočne rád, že sa všetci rozhodli pracovať pre neho a nie pre niekoho iného.

„Tak čo máte dnes pre mňa, Charlie?“

Zapínal počítač a pritom si upratoval svoj pracovný stôl preplnený papiermi, spismi a novinami, ktorými si krátil čas počas prestávok.

„Nech sa páči, tu sú spisy k dnešnému stretnutiu a mám pre vás novú ponuku. Ide o...“ rýchlo hľadala názov aukcie, aby bola presná, „... o aukciu. Aukciu s koňmi. Budú tam rôzni podnikatelia z reklamnej oblasti, majitelia podnikov a hlavne rekreační jazdci. Je to skôr taká oddychová aukcia, ale dosť plodná na ľudí v našom odbore a na získanie nových spoluprác, ktoré by možno boli pre nás výhodné.“

Arthur počúval každé jedno jej slovo a premýšľal, že sa tejto aukcie zúčastní. Nemal nič proti tomu. Vždy sa na nich dobre zabavil a aspoň si spestril čas.

„Ako na každej aukcii pôjde o charitatívne zameranie a tentoraz aj možnosť zaobstaráť si koňa. Koná sa to túto sobotu, čiže o tri dni,“ dodala a usmiala sa naňho.

„To bude všetko, viac nám k tomu neposlali.“

„Hmm, znie to zaujímavo, je to jednoznačne niečo nové.“

„Uvažujete nad tým?“

„V podstate áno. Celkom sa mi to páči. Má to aj charitatívne zameranie, čiže v poriadku.“

„Tak fajn.“

„Pôjdete so mnou?“

„Uhm, prečo nie?“

Bola to skôr formálna a zdvorilá reakcia. Na všetky aukcie, večierky a spoločenské udalosti chodili spolu a každý im vravel, že tvoria krásny pár. Arthur nad tým len mávol rukou, ale Charlie sa to páčilo viac než dala najavo...

Aurora

Tento rok sa septembrové počasie v Londýne vydarilo. Obzvlášť cez víkendy, keď ani nepršalo, čo nebolo zvykom. Aurorine nálady sa nemenili ako počasie. Bola typicky mrzutá celý september, čo sa ukázalo aj pri výbere šiat na aukciu. Obliekla si biele tenké šaty pod kolená, na ktorých boli zelené stonky kvetín, na rukávoch boli jemné volániky a doplnila to čiernym klobúkom a malou listovou kabelkou, ktorých mala doma plnú skriňu, lebo preferovala iba tie. Nemala rada, keď bola nútená si niekam vziať kabelku, ktorá by jej prekryla celé plece a pri každom jednom pohybe by jej zavadzala.

Lutovala, že vôbec súhlasila s tým, že sa tam aspoň na chvíľu ukáže. Celú cestu, čo sa viedli na aukciu, štekala do Rity, ktorej veľa nechýbalo, aby sa rozplakala.

Najprv ju zvožila za čierne šaty, ktoré podľa Aurory dodávali vzhľad štyridsaťročnej ženy a nie mladej sviežej študentky.

„Povedala som, že si máš vziať na seba niečo normálne. Nie aby si zo šatníka tvojej babky, prešla do šatníka tvojej mamy! Kde si to, preboha, zobrala?“

„Vo výpredaji. Mali zľavy.“

„Ehm, že sa vôbec pýtam.“ Pokrútila nad ňou hlavou.

Uvedomovala si, že nie každá žena má peniaze pomimo, ktoré by mohla investovať do svojho zovňajška. No Rita bola iný prípad. Bola slobodná, bezdetná a navyše vlastnila tri poukážky so zľavou na Chanel, Dior...

„Mám... mám sa ísť prezliecť?“

„Preboha, len to nie. V čom by si prišla potom? V mechu?“

Vôbec ju nemrzí, že sa k človeku správa odmerane? Nenapadlo jej, že ma tým zraňuje? Kde čerpá zlosť, keď jej má stále na rozdávanie?! Ublížil jej niekto?

Mala šťastie. Cesta netrvala dlho a Aurora hneď ako mohla, vystúpila. Išla si sadnúť k svojmu stolu dozadu, ktorý si vyžiadala. Stiahla Ritu k stolu. Nepotrebovala, aby jej robila hanbu.

„Seď a ani sa nehni!“

Zvítala sa s niekoľkými ľuďmi, ktorých poznala, prehodila s nimi pár slov o práci a vrátila sa späť na svoje miesto. Pozrela sa na hodinky. Do začiatku programu zostávalo necelých pätnásť minút. Mathewsonovi slúbila, že sa zdrží iba chvíľku. Takže v skutočnosti sa plánovala zdvihnúť hneď po vyhlásení zbierky.

„Milí priatelia, vážení hostia, teší ma, že ste prijali moje pozvanie na dnešný oddychový deň. Dúfam, že sa spoločne dobre zabavíme, aby ste mali neskôr na čo spomínať,“ prehovoril starý pán v košeli a rifliah k svojim hosťom.

Arthur

K Charliným ľahkým zvonovým modrým šatám a bielym topánkam na malom opätku si Arthur obliekol košelu rovnakej farby, ako mala Charlie šaty, a béžový oblek s károvaným motýlikom.

Vždy, keď išli spoločne na nejakú aukciu, dohodli sa buď na farbe oblečenia alebo na nejakom doplnku, ktorý mali mať spoločný. Bol to ich nápad, ktorý sa obom zapáčil, a dodržiavali ho už zopár rokov. Dnes mali rovnaké červené náramky s príveskom ryby, slona a hviezdy.

Usadili sa v prednom rade pri stole, ktorý sa Charlie podarilo zohnať na poslednú chvíľu. Takmer na každej aukcii uprednostnili voľné miesta vpredu. Sedeli tam spolu s rôznymi vplyvnými ľuďmi a už neraz sa im vďaka tomu podarilo vybaviť zopár bonusov pre firmy. Tentoraz sa im podarilo zasadnúť za stôl s jedným z najúspešnejších londýnskych bankárov. Poznali sa z videnia, a tak im nerobilo problém začať debatu. Charlie sa rozprávala s jeho manželkou Betty, ktorá sa zaujímala o jej vzťah s Arthurom.

„Nie ste spolu vo vzťahu? Pôsobíte tak na mňa. Ste vskutku očarujúci pár.“

„Ďakujeme, Betty.“ Charlie ju chytila za ruku a zahryzla si do pery. Podobných viet sa napačúvala za celý čas, čo je po Arthurovom boku, nespočetne. Vždy ich nazvali krásnym párom, dvojicou alebo im naznačovali spoločnú budúcnosť, ktorú videli všetci okrem Arthura. Aspoň jej to tak pripadalo.

Oveľa radšej by bola, keby tie reči boli aj pravdivé. Uvedomovala si, že sú kolegovia a ich aféra by poriadne otriasla Londýnom, avšak ona by bola ochotná aj odísť z firmy pre ich milenecký vzťah. Snažila sa vysielat' opatrné signály aj Arthuromu, ktorý si stále nič nevšimol a naďalej obletoval mladé naivné dievčiny. Upokojila sa, keď sa dozvedela, že vždy začali aj skončili iba pri obede. Iba dvakrát sa stalo, že Arthur skutočne vyšiel so svojím vzťahom von, ale ani jeden neprešiel do manželského, či iného zväzku. Čiastočne aj vďaka nej...

Slova sa ujal opäť organizátor aukcie.

„Aby sme sa uvoľnili a opadol z nás počiatočný stres...“ Aurora si pozdychla. Po tých slovách vždy nasledovala nejaká hlúposť, ktorá ju vytáčala,

„... zatancujeme si a naviažeme nové kontakty. A aby to bolo ešte zaujímavejšie, zaviažete si oči.“

Nové kontakty! So zaviazanými očami? „Idem tam dozadu! Ty pokojne bež!“ Potľapkala Ritu po ramene a čo najrýchlejšie sa vyparila.

Netancovala a už vôbec nesúťažila, takže hneď mala pár dôvodov na to, aby sa skryla niekde vzadu a v pokoji, osamote a v tichosti počkala, kým celá paráda skončí a ona sa bude môcť pokojne vypariť domov.

Usadila sa na múrik, ktorý bol pri koňoch, zaklonila hlavu dozadu a zhlboka dýchala čerstvý vzduch, ktorý jej rezal pľúca. V ruke držala šatku, ktorou si mala zaviazať oči.

„Smiem prosiť?“ spýtal sa jej niekto za chrbtom. Nemala rada, keď nevidela, kto s ňou hovorí. Nemohla uveriť, že Mathewson ju prihlásil do súťaže. Od malička ich neznášala a nemienila na tom nič meniť, pretože ju neraz dostali do nechcených problémov...

„Nie, ja nesúťažím,“ odbila neznámeho a pomrvila sa na mieste. Bola už tma a nebolo dobre vidieť do tváre. Jej osobne sa to páčilo.

„Kto hovorí o súťažení? Sme tu preto, aby sme sa zabavili, spoznali a užili si tento večer. Teda ja som tu preto, vy nie?“

Ticho.

„Nie, ja som tu z donútenia. Ale fajn filozofia,“ odvrkla ironicky.

„Chápem, nemáte dnes práve šťastný deň.“

„Wau, bol by z vás skvelý kúzelník. Nechcete si založiť veštiareň? Budem vás odporúčať mojim klientom.“

„Och, to by ste pre mňa urobili?“

„Pre vás vždy, ak teraz odídete a dáte mi pokoj. Ak nie, tak asi skrachujete. Je to na vás. Radím vám, dobre si to premyslite.“

„Je v tom chlap, však?“

„Čože?“

„To preto tu sedíte na múriku ako bez duše.“

„Odkiaľ viete, že sedím?“

„Som predsa kúzelník. Zabudli ste?“

„Na to sa nedá zabudnúť.“

Neznámy muž k nej podišiel bližšie. Všimla si, že on má na očiach šatku.

„Čo sa vám, preboha, porobilo, že kazíte náladu všetkým navôkol?“ spýtal sa a opatrne si sadol vedľa nej na múrik. Na to, že mal zaviazané oči, mal celkom dobrý odhad.

„Náladu kazím iba sebe. Vy ste sa ku mne pridali dobrovoľne,“ pripomenula mu.

„Mali by ste na sebe nosiť takú ceduľku s výstrahou: *Pozor, nablízku je pesimista!*“

„Ja nie som pesimista, som realista!“

„Skutočne? Nepôsobíte tak.“

„Mám na to svoje dôvody,“ odvrkla.

Chvíľu zostali sedieť a obaja sa zamysleli. Až teraz si uvedomila, že sa vlastne rozpráva s mužom. Zavrela oči a znova ich otvorila. Rýchlo žmurkala, aby sa slané potôčiky nevydrali von. Snažila sa, aby sa tá živá predstava opäť nezjavila.

Striaslo ju. Vedela, že už niet cesty späť. Neubránila sa tomu. Opäť ju to dostalo.

Na celom svojom tele pocítila cudzie dotyky. Nechcela ich cítiť. Boli chladné a studené. Nechcela o nich vedieť. Chcela zomrieť. V ten moment. Hneď.

Prosila z celého srdca až ju bolelo a zvierala jej ho bolesť. Kričala až do vysilenia hlasiviek. Plakala až do samého konca, do úplného vyčerpania. No nikto ju nepočul, nevidel a neveril jej.

„Škoda, že nemám aj ja také schopnosti ako vy.“

„Čo by ste s nimi robili?“

„Zašila by som vám ústa,“ povedala a zoskočila z múrika.

„No počkajte, ale...?“

Počul Aurorin zoskok, avšak, keď si dal dolu šatku, nevedel, ktorá žena s ním hovorila. Pred ním sa ich hmýrilo veľa, ktoré nemali šatky.

Aurora už sedela v aute a na tvári sa jej zračil hnev.

„Blbý nápad.“ To bolo jediné, čo vyslovila.

Rita sa len otočila a pozrela sa von cez zadné okno. Potom sa obrátila na Auroru, ktorá odvrátila pohľad od okna.

Aurora

„Rita!“ zakričala na ňu podráždene Aurora. Pohľad odtrhla od London Eye, šálku s motívom Tower Bridge odložila na stôl. Otočila sa na stoličke k stolu a podupkávala nohou.

Rita pribehla so zápisníkom nalistovaným na novej strane. Vystresovane čakala na Aurorin príkaz. Všetko, čo jej Aurora povedala, považovala za príkaz, ktorý by sa pokojne mohol rovnať povelu.

„O koľkej je to stretnutie s...“

Rita sa opäť raz pripravila opačne. Keď chcela od nej Aurora vedieť podrobnosti o schôdzke, ona mala pripravené nové poznámky. Ak chcela nové poznámky, pripravila si podrobnosti o schôdzkach. Preto sa Aurorin rozpis niekedy učila naspamäť. *Rita, nečuduj sa, že je na teba taká, aká je... Sama by som si pleštila...*

Snažila sa čo najrýchlejšie dať Aurore to, čo žiada, ale pod vplyvom stresu sa jej nedarilo. Aurora vycítila jej znervóznenie a začala klopkat' s perfektné upravenými bielymi nechtami na stôl. Bola presvedčená, že takto si preveruje silu dievčata. Všetky svoje asistentky si takto „preverovala“. Niektoré vyhodila bez mihnutia oka hneď na druhý deň. Podľa nej neboli jednoducho dosť dobré, aby mohli zaujať miesto jej asistentky. Iné dievčatá si posedeli na stoličke Aurorinej osobnej asistentky dlhšie. No už na prvý pohľad bolo Aurore jasné, že Rita je vytrvalejšia ako jej doterajšie asistentky. Aj napriek všetkým jej nezmyselným rozkazom, ktoré si Aurora veľmi dobre uvedomovala, Rita všetko obstála a zvládla na jednotku s hviezdičkou. Avšak Aurora si vždy našla niečo, čo sa jej nepáčilo a čo nebolo pre ňu dosť dobré.

A ešte tu bola jedna vec.

Rita má v sebe niečo, čo Aurore neskutočne vytáča. Vždy, keď sa pozrie na Ritu, vidí v nej seba pred dvanástimi rokmi. Ustráchané dievča, ktoré sa bálo a nedokázalo nabrat' odvahy. Nedokázalo sa postaviť iným...

Dnes tvrdí, že ak žena nedokáže pracovať pod vplyvom stresu, nemôže byť úspešná a silná. Na Instagrame má založený účet, kde vysvetľuje a obhajuje ženské práva a navádza ženy k väčšej sebadôvere a odvahe, ktorá im pomôže čeliť svojim problémom. Príživukuje, že ženy by sa nemali báť dobyt' svet a aj napriek všetkej ich bolesti by mali povedať životu áno. *Len či sa aj ty toho držíš, Aurora! Nedržím...*

„Myslíš, že sa toho ešte niekedy dožijem?“ spýtala sa Rity.

Ritin pohľad zastal na dvoch Auroriných prstoch klepkajúcich po stole.

„Ehm, čo konkrétne máte na mysli?“

„Tvoju odpoveď,“ zdôraznila a nadvihla obočie, „no tak bude to?“

V skutočnosti jej tak chcela pomôcť nabráť odvalu, zbaviť sa tej príšernej kockavosti zo stresu, príšerných šiat a veľkých okuliarov. Vedela by si ju predstaviť aj bez ofiny, ale na začiatok by stačila tá zmena šatníka, ktorú Aurora realizuje už nejaký ten piatok a vždy to zabudne Rite prikázať. Pripomínala jej to neustále, ale vedela, že bez rozkazu sa Rita nikdy nerozhýbe.

„Á... áno, dnes máte tri stretnutia. Prvé máte o hodinu. Na stôl som vám položila papiere, ktoré...“

Aurora si ich zobrala do rúk. Od dlhého sedenia jej oťažili nohy. Postavila sa a elegantným krokom, študujúc papiere, krúžila po kancelárii hore-dole. Nevnímala, že Rita prestala čítať a zahľadela sa na ňu s veľkým obdivom. Vždy ju Aurora fascinovala. A aj bude. Fascinovala ju ale ako žena, ktorá sa nevzdala a v mnohých smeroch dokázala nemožné, nie ako človek. *Ako človek, ktorý zlyháva...* Nevyslovila to nahlas.

V skutočnosti je nesmierne pekná, nalíčená, vždy elegantne upravená, v nohavicových kostýmoch a vysokých lodičkách vyzerá ako modelka. Nechápala, ako môže Aurora chodiť celé dni a hodiny na vysokých opätkoch, bez toho, aby ju boleli nohy a mala ich príšerne opuchnuté.

Aurorin výzor bol dokonalým protikladom jej správania. Vo svojom vnútri ju videla škaredú, neprípustnú, odmeranú a vážnu. Jej srdce si predstavovala ako mäkký kameň, ktorý každým dňom tvrdne, alebo ako strom, ktorý v nej zapúšťa korene zla. To zlo si predstavovala ako niečo, čo ju musí veľmi ťažiť na duši a to ju robí takou zlou. *Ale čo?* Premýšľala. Veľmi ju to zaujímalo a keby sa jej tak nebála, určite by sa jej to spýtala. Bola od prírody zvedavá.

„A čo to druhé a tretie stretnutie?“ Ritine oči klesli k zápisníku a pokračovala tam, kde prestala.

„Druhé stretnutie máte až o jednej a posledné, teda tretie, máte o pol štvrtej. Všetky zmluvy a papiere vám donesiem pol hodinu predtým, aby ste si mohli pozrieť, čo vás čaká, poprípade ak by ste chceli niečo zmeniť, aby sa dala zmluva ešte prerobiť. Medzitým si musíte vybrať sálu na ten vianočný večierok a vybrať kvety.“

„Nie je na to náhodou ešte čas? Veď je september.“